

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 32 0 Mal 404 018 23 Gž
Tuzla, dana 21.08.2024. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Fahire Alić, kao predsjednika vijeća, dr sci Faruka Latifovića i Alena Žabića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca „TXTV“ d.o.o. Tuzla, ul. Fočanska 1N, koga zastupa punomoćnik E.Š., zaposlenik tužioca, a u žalbenom postupku punomoćnik Mirza Telalović, advokat iz Tuzle, protiv tuženog M.F. iz T., ul. ..., koga zastupa punomoćnik Amir Morankić, advokat iz Tuzle, radi duga, v.sp. 438,74 KM, odlučujući o žalbi tužioca, izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 Mal 404018 21 Kom od 07.07.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 21.08.2024. godine, donio je slijedeće:

R J E Š E N J E

Žalba se usvaja, prvostepena presuda ukida, u odluci o dugu iz osnova neizmirenih računa, za period od 01.09.2020. godine do 31.12.2020.godine u iznosu od 102,60 KM, u odluci o dugu iz osnova neizmirenih računa, za period od 01.01.2021. godine do 08.02.2021.godine u iznosu od 47,44 KM i dugu iz osnova odustanice u iznosu od 253,70 KM (dio I. stava izreke), i u odluci o troškovima postupka (II. stav izreke), pa se, u tom dijelu, predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I. izreke, prvostepene presude, odbijen je tužbeni zahtjev tužioca u cijelosti, koji glasi: „Obavezuje se tuženi da tužiocu, na ime duga, isplati iznos od 403,74 KM (sastoji se od neizmirenih računa od 150,04 KM, te od iznosa od 253,70 KM za ostatak vremenskog perioda na koji je korisnički ugovor bio zaključen), te troškovi terminalne opreme u iznosu od 35,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja”.

Stavom II. izreke, prvostepene presude, obavezan je tužilac da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 702,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 07.07.2023. godine kao

dana donošenja prvostepene presude, pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Protiv prvostepene presude, i to odluka kojim se usvaja zahtjev za plaćanje neizmirenih računa u iznosu od 150,04 KM (od 01.09.2020. godine od 08.02.2021.godine, te zahtjev za plaćanje odustanice u iznosu od 253,70 KM za ostatak vremenskog perioda na koji je korisnički ugovor bio zaključen (08.02.2021. do 05.09.2021.godine), kao i odluke o troškovima postupka, žali tužilac zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači i u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev, a tuženi obaveže da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka, uključujući i troškove žalbenog postupka ili da se žalba uvaži, prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. Potražuje naknadu troškova u vidu advokatske nagrade za sastav žalbe u iznosu od 300,00 KM, uvećan za iznos poreza na dodanu vrijednost i sudske takse na žalbu po odluci suda.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Ispitujući osporenu presudu, u dijelu koji se osporava žalbom, u granicama žalbenih navoda i shodno odredbama člana 221. Zakona o parničnom postupku /u daljem tekstu: ZPP/, ovaj sud je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

U postupku i kod donošenja prvostepene odluke nisu učinjene povrede postupka na koje se pazi po službenoj dužnosti, iz člana 209. stav 2. tač. 2) 3) 8) 9) 12) i 13) ZPP-a.

Prema činjeničnom utvrđenju prvostepenog suda, slijedi da: stranke su bile, u ugovornom odnosu, u kojem je tuženi, kao pretplatnik, bio korisnik usluga kablovske TV, koju je pružao tužilac, kao kablovski operater; ugovor je zaključen, dana 05.09.2019. godine, na period minimalnog trajanja od 24 mjeseca (duo paket – TV + NET, TX Classic), te je ovaj ugovor raskinut i tuženi isključen sa mreže dana 07.02.2021. godine; a prema Opštim uslovima poslovanja br. 2100/13 korisnik tada duguje jednokratnu naknadu za sve preostale mjesece do kraja minimalnog ugovornog razdoblja, a to je 05.09.2021.godine.

Ovako utvrđenim činjeničnim stanjem vezan je ovaj drugostepeni sud, jer se, u konkretnom slučaju, radi o sporu male vrijednosti, a tada nije dozvoljen žalbeni razlog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 433. stav 1. ZPP).

Prvostepeni sud odbija tužbeni zahtjev za isplatu troškova terminalne opreme u iznosu od 35,00 KM, jer se tužilac odrekao tog dijela tužbenog zahtjeva (čl. 181. ZPP).

U preostalom dijelu, odnosno dijelu koji sadrži sada žalbom osporene odluke, prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev nalazeći da tužilac nije dokazao – visinu duga, za pruženu uslugu za period od 01.09.2020. godine pa do 31.12.2020. godine, u iznosu od 102,60 KM (mjesečna naknada je bila 34,20 KM); visinu duga za pruženu uslugu za period od 01.01.2021. godine pa do 08.02.2021.godine (za dio februara se traži 10,54 KM), u mjesečnim iznosima od po 36,40 KM; kao i da nije dokazao visinu duga za odustanicu, koja je obračunana, za period od 08.02.2021. godine do 05.09.2021. godine (u istovjetnom iznosu koji bi, po redovnom toku stvari, tužilac ostvario iz osnova naknade za pružanje usluge), u iznosu od 253,70 KM.

Prvostepeni sud, naime, smatra da se visina duga nije mogla dokazati, u pogledu iznosa – naknade za pruženu uslugu za period od 01.09.2020. godine pa do 31.12.2020.godine, samo analitičkom karticom (bez uložениh računa), naknade za pruženu uslugu za period od 01.01.2021. godine pa do 08.02.2021.godine samo analitičkom karticom (bez uložениh računa i novim cjenovnikom usluga br. 19-2984/20 od 30.11.2020.godine, bez dokaza o stupanju na snagu), i naknade odustanice, samo cjenovnikom usluga br. 19-2984/20 od 30.11.2020.godine (bez dokaza o stupanju na snagu), te uzima da ne postoji dug u utuženim iznosima.

Prvostepena presuda je, međutim, donijeta uz povredu pravila postupka na koju se osnovano ukazalo žalbom.

Izreka odluke o tužbenom zahtjevu, u dijelu koji se odnosi na dug iz osnova neizmirenih računa, za period od 01.01.2021. godine do 08.02.2021.godine u iznosu od 47,44 KM i dug iz osnova odustanice u iznosu od 253,70 KM, jeste suprotna obrazloženju prvostepene presude. Jer, prema odredbi čl. 262. Zakona o obligacionim odnosima – ZOO, povjerilac ima pravo tražiti ispunjenje obaveze, a dužnik je dužan savjesno nju ispuniti, ali ako neko lice nije dužnik ili ako se obaveza ne može pouzdano utvrditi, onda povjerilac nema pravo ni tražiti njeno ispunjenje. Utoliko, pravilno je izvršena dioba tereta dokazivanja. Treba ukazati da je podjela tereta dokazivanja u parnici određena položajem stranaka u materijalno – pravnom odnosu. Tužilac, naime, treba da dokaže činjenice iz kojih slijedi da je nastalo njegovo subjektivno pravo (s tačno određenom sadržinom i obimom), dok tuženi treba da dokaže da tužiočevo pravo nije uopšte nastalo ili da se izmijenilo ili ugasilo. Nije, u ovom predmetu, bilo sporno korištenje tužiočevih usluga, za period od 01.09.2020. godine pa do 08.02.2021. godine, odnosno kasniji tuženikov odustanak od usluge. Sve to znači da tuženi duguje plaćanje naknade za pruženu uslugu, pa i naknade za

odustanak od ugovora. Sporna je bila, međutim, visina tog duga. Tuženi nije izričito priznao visinu tog duga, tako da se navedena činjenica visine duga ne može uzeti za priznatu, odnosno nespornu, kada bi tužilac bio oslobođen dužnosti dokazivanja postojanja te činjenice (čl. 125. stav 1. ZPP). Tuženi, dalje, istina, nije izričito niti osporio visinu duga, ali jeste sporio tužbeni zahtjev (zbog toga je, uostalom, i dao odgovor na tužbu), a treba uzeti, u nedostatku drugačijeg izjašnjenja tuženog, da svaki odgovor na tužbu, koji ne sadrži priznanje tužbenog zahtjeva, predstavlja njegovo osporavanje u cijelosti. Pošto, nije mogla biti pouzdano utvrđena visina duga – nastalog iza 31.12.2020.godine (kada se tužilac poziva na cjenik za koji i ne znamo da li je stupio na snagu), a to je dug za uslugu od 01.01.2021.godine do 08.02.2021.godine (kada je tuženi isključen), i dug za odustanicu (naknade koju bi tužilac, po redovnom toku, ostvario sve do 05.09.2021.godine) – ni iz izvedenih dokaza, niti se radilo o slučajevima kada bi, prema ZPP (čl. 125.), stranka bila oslobođena dužnosti dokazivanja postojanja odlučnih činjenica, onda je prvostepeni sud, mogao dosuditi utužene naknade prema starom cjenovniku (34,20 KM mjesečno), ali to prvostepeni sud ne čini, niti daje razloge o tome, tako da postoji povreda čl. 191. stav 4. ZPP-a, a pošto se, zbog toga, prvostepena presuda ne može ispitati, onda stoji povreda postupka iz člana 209. stav 1. ZPP.

Pored toga, kod donošenja odluke o dugu iz osnova neizmirenih računa, za period od 01.09.2020. godine do 31.12.2020.godine u iznosu od 102,20 KM (dio I. stava izreke), sud je postupao po nerazumljivoj tužbi. Sa jedne strane, traži se naplata duga četiri mjeseca 2020.godine, dok se, sa druge strane, u konačnom zbiru duga, traži iznos za svega tri mjeseca. Mjesečna naknada je iznosila 34,20 KM. I sam prvostepeni sud utvrđuje ova neslaganja, ali ne preduzima mjere iz čl. 336. ZPP-a, iako je bio dužan prema članu 66. ZPP-a. Osobito treba ukazati i da se analitička kartica može uzeti valjanim dokazom duga, a pošto to nije urađeno stoji povreda čl. 8. ZPP-a. Bez obzira što se, kod analitičke kartice, ne radi o javnoj ispravi i bez obzira što u sudski spis nisu uloženi računi (a analitička kartica je pregled zaduženja po izdatim računima, jer je to dokument u kome se prikazuju sve promjene koje su knjižene na računovodstveni konto ovog kupca), ona, ipak, nije bez ikakvog značaja. Navedena isprava o pruženim uslugama predstavlja validan dokaz o osnovu i visini dugovanja tuženog. Stoga bi se takvo potraživanje moglo osnovano odbiti samo na temelju dokaza kojima tuženi dokazuje visinu i vrijeme ispunjenja dugovanja prema tužiocu ili dokaza kojim će se uspješno osporiti vjerodostojnost tužiočevih pismenih isprava o pruženim uslugama tuženom. Prema tome, u ovom dijelu odluke o tužbenom zahtjevu, stoji povreda postupka iz člana 209. stav 1. ZPP.

Imajući u vidu izloženo, žalba je, na osnovu člana 227. stav 1. tačka 2. ZPP-a, ukinuta, u odluci o dugu iz osnova neizmirenih računa, za period od 01.09.2020. godine do 31.12.2020.godine u iznosu od 106,20 KM,

u odluci o dugu iz osnova neizmirenih računa, za period od 01.01.2021. godine do 08.02.2021.godine u iznosu od 47,44 KM i dugu iz osnova odustanice u iznosu od 253,70 KM (sve sadržano u I. stavu izreke).

Ukinuta je odluka (rješenje) o troškovima postupka, saglasno odredbi člana 397. stav 3. ZPP-a, u vezi s članom 235. stav 3. ZPP-a, jer ona zavisi od konačnog ishoda postupka.

Prvostepena je presuda, na osnovu člana 221. u vezi s članom 196. stav 1. ZPP-a, u preostalom dijelu (dio prvog stava izreke, u kome je sadržana odbijajuća odluka o troškovima terminalne opreme u iznosu od 35,00 KM, sa zateznom kamatom), ostala neizmijenjena, jer je istekom žalbenog roka i izostankom žalbe, stekla formalnu pravosnažnost još u prvom stepenu.

U ponovnom postupku, prvostepeni sud će postupiti po primjedbama koje se tiču postupka te raspraviti sva sporna pitanja na koja je ukazano ovim rješenjem.

To su razlozi, kojima se rukovodio Kantonalni sud u Tuzli, kod donošenja odluke, kao u izreci.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Fahira Alić, s.r.